

[Svend Nielsen.]

terede Besætningen over for Landets Repræsentant, tillod sig da spagfærdigt at spørge, om man skulde springe udenbords under alle Forhold. Han overvejede dette og sagde saa: Ja, hvis Farvandet omkring Skibssiden er fyldt med Hajer, vil jeg tro, at man har Lov til at betænke sig, før man springer ud.

Det er et autentisk Tilfælde, jeg her har tilladt mig at drage frem, netop for at understrege, hvorledes Aanden er i visse af vore Legationer ude i Verden. Jeg tror, at den højtærede Udenrigsminister vilde score en hel Del Points blandt vort Lands Søfolk — og her tænker jeg stadig væk paa det menige Mandskab —, om der ved Udnævnelser til denne Tjeneste kunde tages mest muligt Hensyn til, at det blev Folk, der forstaar, at ogsaa vore Søfolk bør have en god Behandling, naar de i den ene eller anden Sag nødvendigvis maa henvende sig til Udenrigsministeriets Repræsentanter.

Herudover er det jo ogsaa paakrævet, at de Folk, som nu sendes ud i Verden, nyder — naturligvis i første Række fuld Tillid herhjemme, men ogsaa Tillid ude omkring i Verden, hvor de skal virke, og det er vel ikke mærkeligt, at der omkring visse Udnævnelser nu, efter at Krigen er afsluttet, kan opstaa Diskussion om, hvorvidt de har været rigtige eller forkerte. Ved Forelæggelsen af det Forslag, vi har til Behandling i det høje Ting, har den højtærede Udenrigsminister fremsat en Redegørelse vedrørende Udenrigsministeriets sidste Udnævnelser og har hermed ogsaa givet Svar paa den Kritik, der har været rejst særlig i Forbindelse med Direktør Svenningsens Udnævnelse som vort Lands første Repræsentant i Sverige.

Det kan ikke nægtes, at denne Udnævnelse kom som en Overraskelse for en hel Del af Befolkningen. Den kom som en Overraskelse, fordi der under Besættelsen har hersket den Opfattelse, i temmelig omfattende Kredse af Folket, at Direktør Svenningsen i visse Tilfælde ligesom har vist for stor Eftergiveness i sit Forhold og under visse af de Forhandlinger, der har været ført med Tyskerne. Jeg skal ikke se bort fra, at det har været en overordentlig vanskelig Post at bestride; derom er der absolut ingen Uenighed; men Forholdet var vel ogsaa det, at netop i den Situation,

vi her var inde i, stillede Folket meget store Krav til de Repræsentanter, som stod paa de udslaggivende Poster, og ikke mindst til de Repræsentanter, som i disse Aar maatte holde Forbindelsen med Besættelsesmagten.

Den højtærede Udenrigsminister har i sin Redegørelse været inde paa, at skal man drage Direktør Svenningsen til Ansvar, maa man ikke se bort fra, at han har røgtet en Gerning, som andre har givet ham. Det er muligt, at man ikke kan komme udenom at tage Sagerne paa en saadan Maade. Men vi har dog ved forskellige Lejligheder vurderet disse Problemer saaledes, at man har gjort op, hvorvidt den enkelte ansvarlige Embedsmand i alle Tilfælde har handlet i den rigtige Aand og ikke paa noget Tidspunkt er gaaet længere, end Situationen absolut krævede. Der har været fremført ganske bestemte Ting fra Kritikernes Side i Forbindelse med denne Udnævnelse og enkelte andre. Der har været henvist til visse Morgenture til Hest, og der har været henvist til Situationen umiddelbart efter den 29. August. Naa ja, maaske har de Folk Ret, der hævder, at de Rideture, der har været foretaget, har været nødvendige. Jeg vil ikke sige, at det er afgørende, men det er jo ikke mærkeligt, om mange Mennesker i vort Land, der befinder sig i Strid med Besættelsesmagten, siger: kunde de Forretninger, der skal føres mellem Parterne, ikke ordnes paa en anden Maade end ved, at man ligesom udadtil demonstrerer, at man i Fællesskab tager sin Morgenmotion til Hest.

Hvad angaar Spørgsmaalene omkring de Forhandlinger, der blev ført efter den 29. August, kommer man vel først til, mener jeg, at klare, hvad Aarsagerne var til, at vi fik en 29. August 1943 her i vort Land. For det er jo ikke rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har antydnet, at Modstandsbevægelsen var egentlig en Ting, der begyndte her i Danmark i 1943, nærmere betegnet omkring den 29. August, hvor forskellige Parter nu endelig fandt sammen og fik udviklet den Modstandsbevægelse, der sikrede os en Plads i de frie Nationers Rækker. Modstandsbevægelsens Udvikling er en noget mere langvarig Proces. Det høje Tings Medlemmer vil sikkert erindre, at saa tidligt som i 1942 begyndte Modstandsbevægelsens Folk at